

Kitab Daniel - Nomer Satus Pitung Puluh Pitu

Panyegelané 144.000: Wawasan saka Wahyu Daniel lan Simbolisme Kenabian

Jeff Pippenger

2024-04-07

Daniel kena dipunsentuh kaping tiga wonten ing bab kaping sedasa, kaping pisanan lan pungkasan déning Gabriel, lan sentuhan ing antarané déning Kristus. Wonten ing sentuhan ing antarané punika Daniel ngrumaosi kanajisanipun piyambak kanthi paling landhep, awit tenger tengahing kayekten punika nglambangaken pambrontakan. Michael ingkang nyentuh Daniel kaping kalih, awit Panjenenganipun sampun tumedhak ing pungkasaning selikur dinten.

Ing pungkasané telung dina setengah kang sipaté simbolis, nalika loro seksi ing Wahyu pasal sewelas gumléthak mati ana ing dalan, ana swara kang mbangkitaké loro seksi mau. Iku swarané pangéran malaékat agung kang mbangkitaké. Tedhaké Mikhaèl ing Daniel pasal sepuluh, ing dina kaping rolikur, cocog karo wunguné loro seksi ing taun 2023. Nalika loro seksi mau mati ana ing dalan, Yèheskiel diparingi pratélan bab balung-balungé kang kasebar lan ditakoni apa dhèwèké ngira yèn balung-balung garing kang mati ana ing lebak iku bisa ditangèkaké manèh, lan kabèh kang dijawab déning Yèheskiel mung, “Gusti, Paduka ingkang pirsas.”

Sakwisé kuwi, Yehezkiel dipréntah supaya medhar wangsit marang balung-balung iku, lan panjenengané nindakaké mangkono; lan nalika panjenengané nglakoni, balung-balung mau padha kagandhèng dadi siji, nanging isih durung urip. Wangsit kapisané Yehezkiel yaiku nglumpukaké balung-balung mau dadi siji, nanging kanggo nguripaké manèh balung-balung mau dadi sawijining tentara, dibutuhaké wangsit kapindhho. Wangsit kapindhoné Yehezkiel iku yaiku wangsit bilai katelu, kaya dene dilambangaké déning papat angin kang maringi urip marang balung-balung mau. Adam kang kapisan katitahaké sampurna, nanging sawisé kuwi dhèwèké banjur nglakoni dosa lan nurunaké pati marang kabèh turuné. Wunguné manèh balung-balung mati ing wangsité Yehezkiel iku sajajar karo katitahané Adam ing kasampurnané, amarga Adam wiwitané kawangun dhisik, banjur Pangéran ngembusaké ambegan kauripan marang dhèwèké.

Pernyataan iki dudu ateges manawa loro seksi mau nampa badan kamulyan nalika padha diuripaké manèh, awit prakara iku durung kelakon nganti tekan rawuhipun kaping pindhho; nanging wunguné padha iku sajajar karo wahyuné Daniel ngenani wahyu “marah” kang kausatif, nalika padha diowahi dadi gambar kang banjur padha deleng. Larik sajroning larik, prosès panyegelan iku katata kanthi tliti banget déning paseksèn profètis.

Ing Wahyu pasal sewelas, “sawisé telung dina setengah, Rohing urip saka Gusti Allah lumebu” ing loro saksi mau, “lan wong loro iku” banjur “ngadeg ana ing sikilé; lan rasa wedi kang gedhé tumiba marang wong-wong kang nyumurupi wong loro mau,” banjur ana “swara

sora kang gedhé saka swarga ngandika marang wong loro mau, Mrenea munggah mréné. Lan wong loro mau munggah menyang swarga ana ing méga; lan mungsuh-mungsuhé padha nyumurupi wong loro mau.”

Kaping pisan, Roh mlebet ing wong-wong mau, banjur padha jumeneng ing sikilé, lan nalika padha jumeneng, rasa wedi tumiba marang para mungsuhé sing sadurungé padha bungah déning pati wong-wong mau. Sawisé iku ana swara kang nimbali wong-wong mau supaya munggah, lan para mungsuhé nyeksèni prastawa iku. Ing kahanan Ezekiel, wong-wong mau luwih dhisik diidentifikasi minangka kang kasebar lan mati ana ing lebak, banjur sawijining pamedhar wangsit diumandhangaké kang nglumpukaké wong-wong mau dadi siji, banjur pamedhar wangsit kapindho njalari wong-wong mau padha jumeneng minangka wadya-bala kang rosa. Ing kahanan Daniel, dhèwèké luwih dhisik ndeleng wahyu agung kang ngasilaké pamisahan rong golongan, lan sawisé iku dhèwèké kaping telu kaélikaké.

Nalika sapisanan dhèwèké didemèk, dhèwèké ora nduwèni kekuwatan, ana ing turu kang jero, lan raine tumuju marang lemah. Turu nglambangaké pati. Nanging dhèwèké krungu tembung-tembung kang diucapaké.

Aja padha gumun marang prakara iki: awit bakal tekan wektune, nalika sakèhé wong kang ana ing kuburan bakal krungu swarané. Yokanan 5:28.

Sawisé iku, Gabriel ndadèkaké Dhaniel tumungkul kanthi tangan lan dhengkulé nyangga ing bumi, banjur dhawuh marang dhèwèké supaya ngadeg; lan dhèwèké ngadeg, senadyan kanthi gumeter. Banjur dhèwèké mireng pangandikané Gabriel, nanging katilar tanpa daya wicara. Yéhezkièl uga wus nyumurupi wahyu bab Kristus, lan iku nuwuhaké runtutan prastawa kang padha.

Lan ing sadhuwure cakrawala kang ana ing sandhuwure endhasé ana rupa dhampar, kados patinalipun watu safir; lan ing sandhuwure rupa dhampar mau ana rupa, kados patinalipun manungsa, ana ing inggilipun. Lan aku weruh kaya warna ambar, kaya patinal geni kang saubengé ana ing sajroningipun, wiwit saking patinal pinggangipun mangandhap ngantos manginggil; lan wiwit saking patinal pinggangipun manginggil ngantos mangandhap, aku weruh kaya patinal geni, lan ana pepadhang saubengé. Kados patinalipun busur kang ana ing méga ing dina jawah, makatèn patinalipun pepadhang kang saubengé. Punika patinalipun rupa kamulyaning Pangéran. Lan nalika aku mirsa punika, aku tumungkul sujud, lan aku krungu swarané satunggal kang ngandika. Lan Panjenenganipun ngandika marang aku, Hé anak manungsa, ngadhega ana ing sikilmu, lan Aku bakal ngandika marang kowé. Lan Roh lumebet ing aku nalika Panjenenganipun ngandika marang aku, lan ndadèkaké aku ngadhega ana ing sikilku, satemah aku krungu Panjenenganipun kang ngandika marang aku. Yehezkiel 1:26–2:2.

Wahyu iku ndadèkaké Yéhezkièl lan Danièl padha diasoraké nganti dadi lebu, nalika padha sumungkem ing lemah. Ing kahanan mangkono, kalorone isih krungu pangandikané Pangéran, lan kalorone padha diangkat marang kahanan ngadeg supaya krungu tembung-tembung sing dipangandikakaké marang wong-wong mau, lan nalika padha

krungu tembung-tembung iku, “Roh mlebet ing” wong-wong mau. Gabungan kaallahan kelakon lumantar panrimaning Sabdaning Allah kang dipunandharaké déning Roh Suci. “Sabda” iku kang nularaké kaallahan menyang kamanungsan. Kasunyatan iki kudu diakoni supaya mangertos kanthi cetha bobot lan tegesipun sajarah kenabian kang diparingaké Gabrièl marang Danièl ing pasal sewelas. Sajarah kenabian kang dipratélakaké ing pasal sewelas iku, minangka saluran kang lumantaré lenga suci dipunwedharaké marang para prawan wicaksana.

Kados Yehezkiel, dhèwèké sanalika diparingi pitutur yèn dhèwèké kudu ngaturaké sawijining pekabaran marang Adventisme Laodikia, senadyan Yehezkiel wis kawartanan wiwit wiwitan yèn Adventisme Laodikia ora bakal ngrungokaké tembung-tembungé, amarga wong-wong mau iku brayat kang mbrontak. Pengalamané Yehezkiel iku pengalamané Yesaya ing pasal enem, lan mulané, manut paseksiné loro, nalika Allah nggugah Daniel saka turu, kang minangka pralambang pati, Daniel diparingi sawijining pekabaran kanggo brayat Adventisme Laodikia kang mbrontak, nanging wong-wong mau ora bakal ngrungokaké.

Sabanjuré Daniel banjur kaasta kaping pindho, déning Kristus piyambak, kang ngasta lambéné Daniel, kaya déné Panjenengané wus tau ngasta lambéné Yesaya nganggo bara saka mesbèh. Sawisé iku Daniel bisa ngandika, nanging isih tanpa kekuwatan, lan isih durung ana ambegané. Miturut Yéhezkièl, ambegan iku rawuh bebarengan karo pawartos bab “papat angin”, yaiku wangsité Yéhezkièl kang kapindho. Wangsité Yéhezkièl bab papat angin iku cocog karo pangastané Daniel kang katelu, awit nalika iku ambegan lumebu ing balung-balung mau lan padha ngadeg dadi bala kang rosa. Ing pangastané Daniel kang katelu iku panjenengané kauwataké.

Ing tanggal 18 Juli 2020, umat Allah ing dina-dina pungkasan kasêbar lan mlebu ing mangsa ngentèni sajroning pasemon mau. Sajarah panyêgêlan kapratelakaké lumantar sajarah tanggal 22 Oktober 1844, tekan pambrontakan taun 1863. Garis sajarah kang dipratandhakaké ana ing kana tumpang-tindih karo tanggal 11 September 2001, tekan hukum Minggu, nanging uga tumpang-tindih karo sajarah tanggal 18 Juli 2020, tekan hukum Minggu. Fénoména profètis iki adhedhasar kasunyatan yèn simbol-simbol nduwèni luwih saka siji teges, lan teges iku kudu ditemtokaké miturut konteks panggonan simbol-simbol mau ditrapaké.

Nalika kita nimbang rawuh lan pakaryan salah siji saka telu malaekat iku, kabeh mau katata déning runtutan prastawa sing padha. Wong-wong mau rawuh ing titik nalika pratandha wangsit kang magepokan karo dheweke kabukak meterainé. Pratandha wangsit iku katata adhedhasar telung undhakan: rawuhé, diparengaké kakuwatané, lan lawang kang katutup ing pungkasané. Ana pratandha-pratandha dalan liyane ing sajroning sajarah iku, nanging telung pratandha dalan panggawé coba tumrap rawuhé salah siji saka telu malaekat iku yaiku pratandha dalan kapisan nalika sawijining wangsit kabukak meterainé. Piwulang kang kabukak meterainé iku diparengaké kakuwatan lumantar sawijining peneguhan, lan peneguhan sarta kakuwatan iku banjur nyoba para lanang lan para wadon ing sajarah iku. Pungkasaning sajarah iku ngasilaké sawijining ujian litmus kang nduduhaké apa wong-wong

sing ngadeg ana ing pacoban kaping telu iku wicaksana utawa bodho.

Ing sajroning sajarah wiwit 11 September 2001 nganti tekan undhang-undhang Minggu, panjenengan bisa ngenali telung malaékat. Kang kapisan rawuh tanggal 11 September 2001, kang kapindho rawuh tanggal 18 Juli 2020, lan kang katelu rawuh ing undhang-undhang Minggu sing bakal enggal teka (batu uji). Tanggal 22 Oktober 1844 selaras karo 11 September 2001, lan 1856 selaras karo 18 Juli 2020, lan 1863 selaras karo undhang-undhang Minggu. Mangkono iku, 22 Oktober 1844 nganti 1863 uga selaras karo 18 Juli 2020 nganti tekan undhang-undhang Minggu, amarga 18 Juli iku rawuhipun malaékat kapindho ing sajarah panyegelan. Sajarah ing ngisor iki isih kanthi bener diidentifikasi mung minangka pathokan-pathokan saka malaékat endi wae.

Ing tanggal 18 Juli 2020, ana sawijining bebener kang kabukak segelé, sing bakal dadi ujian tumrap generasi iku. Langkah kapindho ing sajarah iku yaiku nalika loro seksi mau ditangèkaké manèh. Sawisé iku wong-wong mau banjur diuji, apa padha bakal nampani pepadhang kang banjur kawedharaké, kang saiki lagi lumaku. Banjur ing wektu hukum Minggu (ujian pambédha), bakal kawedhar sapa kang wicaksana lan sapa kang dudu prawan kang wicaksana. Nalika kita nimbang sajarah iku mung minangka struktur saka malaékat tunggal, banjur nerapaké tanggal 22 Oktober 1844 nganti tekan pambrontakan taun 1863 ing ndhuwur sajarah saka 18 Juli 2020 nganti marang hukum Minggu, kita nemokaké yèn ing taun 1849, Sister White ngandharaké yèn Gusti wis ngunjukaké asta-Na manèh kanggo nglumpukaké sisaning umaté.

Saka tanggal 22 Oktober 1844 nganti taun 1849, umat Allah wis kaserak. Ing taun 1850, padha ngasilaké tabel Habakuk kang kapindho saka rong tabel iku. Ing sasi Januari 1851, padha ngiklanaké bagan anyar mau ing Review. Umat Allah kaserak, lan malaékat katelu rawuh nggawa pepadhang. Banjur Allah wiwit nglumpukaké wong-wong mau manèh, lan Panjenengané banjur maringi sawijining gambaran visual bab pitedah kang kudu dipratelakaké déning wong-wong mau, kaya kang wus Panjenengané tindakaké ing taun 1842. Pepadhang kang rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844 iku minangka tambahing kawruh, lan pepadhang iku terus lumaku, miturut pituduh Panjenengané, ngrembaka; lan ing taun 1856, watu pucak pepadhang iku dipratelakaké. Pepadhang iku tumrap “pitu mangsa,” kang minangka pepadhang kapisan kang diakoni déning William Miller, lan kang digambaraké minangka salah siji saka pasemon-pasemon kang kaestokaké ing tanggal 22 Oktober 1844.

Padhanging “pitung mangsa,” ing taun 1856, iku bebarengan dadi pungkasaning panambahaning kawruh kang diparingaké marang Miller, utusaning malaékat kapisan, nanging uga dadi padhanging pungkasan saka malaékat katelu kang diparingaké ing tanggal 22 Oktober 1844. Panolaké marang padhang iku ing taun 1856, iku bebarengan dadi panolaké marang panambahaning kawruh kang kasingkapaké ing taun 1798, nanging uga panambahaning kawruh kang kasingkapaké ing tanggal 22 Oktober 1844, lan iku ditolak déning wong-wong kang nalika iku lan ana ing papan iku uga ngalami transisi saka pengalaman Filadelfia marang pengalaman Laodikia. Pambrontakan taun 1863, iku kang

katelu, lan dadi watu uji, kang dituduhaké lumantar sawijining bagan palsu kang nyingkiraké padhang ing “pitung mangsa.”

Pangecuwan kapisan tanggal 19 April 1844, digawa marang gerakan Filadelfia saka malaékat kapisan déning Gusti Allah nalika Panjenengané nyekel asta-Nya ing ndhuwur sawijining kalepatan ing sawetara angka ing bagan para pelopor taun 1843. Pangecuwan kapisan tanggal 18 Juli 2020, digawa marang gerakan Laodikia saka malaékat katelu déning manungsa kang nglirwakaké kasunyatan yèn ing tanggal 22 Oktober 1844, Kristus wus ngangkat asta-Nya menyang swarga lan supata yèn wektu ora bakal ana manèh. Ing tanggal 18 Juli 2020, sawijining pekabaran kabukak segelé kang arep nguji generasi para prawan iki. Kaya ing taun 1850, Gusti ing taun 2023 ngunjukaké asta-Nya kaping pindho kanggo nglumpukaké balung-balung matié Yézkiel kang wus padha mati ana ing dalan wiwit tanggal 18 Juli 2020. Ing taun 1851, wus ana sawijining gambaran visual anyar ngenani pekabaran iku kang dadi panggeneping wangsit Habakuk pasal loro, mangka kanthi mangkono nandhakaké yèn sawisé taun 2023, Gusti bakal kagungan sawijining panji urip anyar kanggo diangkat, kang dilambangaké déning loro papané Habakuk.

Loro papané Habakuk dipralambangaké déning loro papaning Sepuluh Préntah lan uga déning loro roti unjukan ing péstané Pentakosta. Satus patang puluh papat éwu iku katetepaké minangka pisungsung woh kawitan, lan wong-wong iku ya iku wong-wong ing Malakhi sing makili pisungsung “kaya ing jaman biyèn, kaya ing taun-taun kang kapungkur.” Wong-wong iku diangkat minangka pisungsung unjukan supaya katon déning sakdonya.

Wanguning satus patang puluh papat ewu diwiwiti kanthi pakempalan bebarengan, lan pakempalan iku kaleksanan lumantar Sabdaning Allah, awit balung-balung mati ing kitab Ezekiel padha diklumpukaké kanthi ngrungokaké Sabdaning Allah, nalika isih ana ing kahanan mati. Ezekiel nglambangaké piranti manungsa kang martakaké piwulang kang nglumpukaké balung-balung iku, nalika Pangéran nguluraké asta-Né kaping pindho kanggo nglumpukaké para sisihan-Né. Yesaya, Yeremia, Daniel, Yohanes, lan Ezekiel kabèh padha negesaké unsur manungsa kang nglantaraké pawarta ilahi marang balung-balung garing kang mati.

Sawisé balung-balung iku diklumpukaké, Pangéran nglairaké tambahing kawruh sing dibukak segelé pas sadurungé mangsaning cobaan katutup, lan kawruh iku dipralambangaké déning “bagean saka pamedhar wangsité Daniel sing magepokan karo dina-dina pungkasan.” Ing pamedhar wangsit kapindhoné Ezekiel, pepadhang sing dibukak segelé iku yaiku bilai katelu, yaiku pekabaran angin saka wetan sing ngembusi urip menyang balung-balung mau lan kanthi sabab ndadèkaké balung-balung iku ngadeg minangka bala gedhé sing rosa. Pepadhang sing dipratélakaké marang Daniel iku yaiku pepadhang sing dipralambangaké déning raja saka lor ing pasal sewelas. Bareng Ezekiel lan Daniel makili “bagean saka pamedhar wangsité Daniel sing magepokan karo dina-dina pungkasan,” yaiku kabar saka angin (wétan) lan raja saka (lor).

Nanging kabar saka sisih wetan lan saka sisih lor bakal nggugah kagemengané; mulané dhèwèké bakal maju kanthi bebendu kang gedhé kanggo numpes lan ngentasake akèh wong babar pisan. Daniel 11:44.

Ing taun 1856, Pangéran netepaké arep ngrampungaké pakaryan pematerèn marang umat-Né, nanging wong-wong mau padha mbrontak. Pesen sing dipun karsakaké kanggo dienggo ngetokaké wong-wong mau saka kaanané Laodikia yaiku “pitu kaping” ing Imamat rong puluh enem. Nalika Pangéran wiwit nglumpukaké umat-Né ing Juli 2023, Panjenengané sapisan manèh maringaké marang wong-wong mau pesen bab “pitu kaping,” lan ing antarané prakara-prakara liyané, nedahaké yèn ing Dina Pangruwating Dosa antitipikal slomprèt Yobel kudu muni, kang uga dadi wektu nalika slomprèt kapitu uga kudu muni. Slomprèt Yobel iku pralambang saka “pitu kaping,” lan slomprèt kapitu iku bilai katelu. Nalika Mikhaèl tumurun ing Daniel pasal sepuluh, Daniel nggambaraké wong-wong sing oleh pengalamané wong-wong sing ndedonga pandonga Imamat rong puluh enem, lan wong-wong sing ngupaya mangertèni rahasia kenabian ing Daniel pasal loro.

Danièl nglambangaké wong-wong kang wus diklumpukaké déning swarané Gusti Allah, banjur padha ngadeg ing sikilé, dikuwataké kanggo martakaké piwulang saka wetan lan lor. Wong-wong mau martakaké piwulang iku nganti tekan angger-angger Minggu kang énggal bakal rawuh. Proses ngadegaké bala iku minangka perkara ramalan kang rinci banget, lan titik wektu nalika Ketuhanan wiwit kagandhèng karo kamanungsan sajroning kasampurnaning panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu iku diwiwiti ing sajarah kang dilambangaké ana ing ayat sewelas saka Daniel sewelas. Sajarah kang dilambangaké wiwit ayat siji saka Daniel sewelas nganti ayat nembelas iku ngrangkep sajarah kang kasimpen saka ayat patang puluh, yaiku “bagean saka ramalané Daniel kang gegayutan karo dina-dina pungkasan.”

Nalika kita wiwit nimbang ayat telulas nganti limalas saka Daniel sewelas, kang kawitan kasembadan ana ing Peperangan Panium ing taun 200 SM, wigati banget supaya kita mangertèni pinunjulé ayat-ayat iki. Panium iku perang proksi katelu saka telung perang proksi. Perang kapisan dipungkasi kanthi kamenangan kanggo kapausan lan bala proksiné, yaiku Amérika Sarékat, ing taun 1989. Perang sabanjuré, kang diwakili déning ayat sewelas lan rolas, kang kasembadan déning Peperangan Raphia, ratu kidul (Rusia), bakal ngalahaké ratu lor lan bala proksiné ing Ukraina. Perang katelu bakal padha kaya perang kapisan, yaiku kapausan (ratu lor) bakal menang ngungkuli Komunisme (Perserikatan Bangsa-Bangsa), lumantar bala proksiné (Amérika Sarékat). Nanging perang proksi katelu, yaiku Peperangan Panium, uga bakal miwiti Perang Donya III.

Kita badhé nglajengaken panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Kaya dene reruwet kang kaya rodha ana ing sangisoring pituduhe asta ing sangisoring swiwi para kerub, mangkono uga reroncening prastawa-prastawa manungsa kang ruwet ana ing sangisoring pangwasaning Allah. Ana ing satengahing pasulayan lan kerusuhan para bangsa, Panjenengane kang lenggah ana ing sadhuwure para kerub isih nuntun sakehing prakara ing bumi.

“Riwayaté bangsa-bangsa sing siji sawisé sijiné ngenggoni wektu lan papan sing wis diparagaké kanggo wong-wong mau, kanthi tanpa sadhar dados paseksi tumrap kayektèn kang wong-wong mau dhéwé ora mangertèni tegesé, ngandika marang kita. Kanggo saben bangsa lan kanggo saben pribadi ing jaman saiki, Gusti Allah wis netepaké papan ing sajroning rancangan-Nya kang agung. Ing jaman saiki manungsa lan bangsa-bangsa lagi diukur nganggo bandhul unting-unting ing tangan Panjenengané kang ora naté klèru. Kabeh, lumantar pilihané dhéwé, lagi netepaké wewatesaning nasibé, lan Gusti Allah nguwasani samubarang kabèh kanggo kaleksananing karsa-karsané.”

“Sajarah kang wus dipacaki déning AKU Kang Agung ana ing pangandikané, ngubungaké rerangkèn siji lan sijiné ana ing ranté pamuji, wiwit saka kalanggengan ing jaman biyèn tumuju marang kalanggengan ing jaman kang bakal teka, nyaritakaké marang kita ana ing ngendi kita saiki ana ing lumakuné jaman-jaman, lan apa kang bisa diarep-arep ana ing mangsa kang bakal rawuh. Sakabèhé kang wus diramalaké déning pamuji manawa bakal kelakon, nganti tumeka wektu saiki, wus kacathet ana ing kaca-kacaning sajarah, lan kita bisa sumurup kanthi temen yèn sakabèhé kang isih bakal kelakon bakal kasampurnakaké manut tatanané.

“Rubuhing pungkasan saka sakehing pamaréntahan kadonyan wis kaweca kanthi cetha ana ing pangandikaning kayekten. Ing pamedhar wangsit kang kaandika nalika paukuman saka Gusti Allah dipratelakaké marang raja pungkasan Israèl, kaparingaké pawarta mangkéné:

“Mangkene pangandikané Pangéran Allah: Copotna serbaning raja, lan jupuken makutha iku: ... unggulna wong kang asor, lan asoraken wong kang dhuwur. Aku bakal mbalikkaké, mbalikkaké, mbalikkaké iku: lan iku ora bakal ana manèh, nganti rawuh Panjenengané kang kagungan haké; lan Aku bakal maringaké iku marang Panjenengané.” Yehezkiel 21:26, 27.

“Makutha kang kaangkat saka Israèl banjur pindhah kanthi runtut marang karajan-karajan Babil, Mèdo-Pèrsia, Yunani, lan Rum. Gusti Allah ngandika, ‘Iku ora bakal ana manèh, nganti rawuhipun Panjenengané kang kagungan haké; lan Aku bakal maringi iku marang Panjenengané.’”

“Wektu iku wis cedhak. Dina iki pratandha-pratandhaing jaman nyatakake manawa kita lagi ngadeg ana ing ambang kadadéyan-kadadéyan gedhé lan khidmat. Kabèh ing donya kita lagi gonjang-ganjing. Ing ngareping mripat kita lagi kawujud ramalané Sang Juru Slamet bab kadadéyan-kadadéyan sing bakal ndhisiki rawuhipun: ‘Kowé bakal krungu bab perang lan kabar-kabar perang.... Bangsa bakal nglawan bangsa, lan kraton bakal nglawan kraton: lan bakal ana pailan, pageblug, lan lindhu ana ing manéka papan.’ Matius 24:6, 7.”

“Jaman saiki iku sawijining wektu kang narik kawigatèn kanthi banget tumrap sakèhé wong sing urip. Para panguwasa lan negarawan, wong-wong kang manggoni kalungguhan kapitadosan lan wewenang, para priya lan wanita kang mikir saka sakehing

golongan, manahé tumuju marang prastawa-prastawa kang dumadi ing saubengé kita. Wong-wong mau padha nyemak sesambetan antarbangsa kang tegang lan ora tentrem. Padha mirsani kakiyatan sengit kang lagi nguwasani saben unsur kadonyan, lan padha ngerti yèn ana prakara gedhé lan nemtokaké kang arep dumadi—yèn donya wis ana ing ambanging krisis kang nggegirisi banget.

“Malaékat-malaékat saiki lagi nahan angin padhangkara, supaya aja ngembus nganti jagad iki dipèngeti bab karusakané sing bakal teka; nanging ana prahara kang lagi nglumpuk, siyap njeblug marang bumi; lan samangsa Allah maringi dhawuh marang para malaékat-Nya supaya nglèlèr angin-angin iku, bakal ana pemandhangan padhangkara kang ora bisa digambarake déning pena apa waé.

“Kitab Suci, lan mung Kitab Suci, maringi pandhangan kang bener bab prakara-prakara iki. Ing kéné kababar adegan-adegan pungkasan kang agung sajroning sajarahing jagad kita, prastawa-prastawa kang wis nguncalaké wewayangané sadurungé, swaraning rawuhé njalari bumi gonjang-ganjing lan atiné manungsa padha semplah marga saka wedi.

““Lah, Pangeran ndadèkaké bumi dadi kothong, lan ndadèkaké dadi suwung, lan ngglundhungaké balihe, sarta mbuyaraké para pedunungé.... Wong-wong mau wis nerak angger-angger, ngowahi pranatan, lan nglanggar prajanjian langgeng. Mulané ipat wis nguntal bumi, lan wong-wong sing manggon ana ing kono dadi sepi lan cilaka.... Swara rebana mandheg, gumuruhing wong-wong sing padha bungah wis sirna, kabungahaning clempung mandheg.’ Yesaya 24:1–18.

““Bilai tumrap dina iku! amarga dinané Sang Yehuwah wus cedhak, lan iku bakal teka kaya karusakan saka Kang Mahakwasa.... Winih-winihan wis bosok ana ing sangisoring bongkah-bongkahé, lumbung-lumbung dadi sepi lan rusak, gudhang-gudhang ambruk; amarga gandumé wis garing. Kapriye kéwan-kéwan padha ngrintih! komplotan sapi padha kebingungan, amarga padha ora duwé pangonan; mangka pepanthan wedhus-wedhus iya padha dadi sepi.” “Wit anggur wis garing, lan wit anjir saya layu; wit delima, wit kurma uga, lan wit apel, iya sakehing wit-witan ing ara-ara, padha garing: amarga kabungahan wis sirna saka anak-anaking manungsa.” Yoel 1:15–18, 12.

“Atiku lara nganti ing palebetinging ati; ... aku ora bisa meneng, amarga kowe wis krungu, he nyawaku, swaraning kalasangka, wewaraning perang. Karusakan tumumpuk marang karusakan padha diwartakake; awit sakehe tanah wus dirusak.’

“Aku nyawang bumi, lah iku tanpa rupa lan kosong; uga langit, lan ora ana pepadhangé. Aku nyawang gunung-gunung, lah padha gonjang-ganjing, lan sakehing bukit obah kanthi gampang. Aku nyawang, lah ora ana manungsa, lan sakehing manuk ing langit padha mlayu. Aku nyawang, lah papan kang subur wus dadi ara-ara samun, lan sakehing kutha-kuthané wus padha ambruk.’ Yeremia 4:19, 20, 23–26.”

“Adhuh! amarga dina iku gedhé, satemah ora ana sing padha karo iku: iku iya mangsaning kasangsarané Yakub; nanging dhèwèké bakal kapitulungan metu saka ing kono.’ Yeremia 30:7.” Education, 178–181.

